

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) N. H., b) N. H. c) nezl. D. H.**, zastoupena zákonnou zástupkyní žalobkyní **b), d) nezl. D. H.**, zastoupen zákoným zástupcem žalobcem **a)**, všichni státní příslušnost Ukrajina, t. č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov - Dolní Suchá, zastoupených Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2016, č. j. 63 Az 6/2015 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců Mgr. Petru Křížákovi, MBA, LL.M., advokátovi se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 24.732,40 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutími ze dne 19. 10. 2015, č. j. OAM-304/ZA-ZA05-HA08-2015, č. j. OAM-302/ZA-ZA05-HA08-2015 a č. j. OAM-594/ZA-HA18-HA08-2015, žalovaný rozhodl tak, že se žalobcům neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutím žalovaného žaloby ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žaloby zamítl rozsudkem ze dne 19. 4. 2016, č. j. 63 Az 6/2015 –

63. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelé namítali, že krajský soud se věnoval žalobnímu bodu týkajícímu se namítané neaktuálnosti podkladů pouze lakonickým konstatováním, podle něž shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadených rozhodnutí. S tímto posouzením se stěžovatelé v žádném případě neztotožňují. Krajský soud sice předmětný žalobní bod neopominul, ale stručnost, s kterou se s namítaným žalobním bodem vypořádal, je nepřijatelná. Krajský soud neuvedl, proč považuje předmětné podklady za aktuální a žalobní argumentaci za lichou. K tomu stěžovatelé odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 Afs 66/2011 – 107. S ohledem na to, že z napadeného rozsudku není zřejmé, proč krajský soud považoval tvrzení stěžovatelů za nepravdivé, ačkoliv obsahovalo logicky hájitelný argument (tedy problematičnost podkladů, které vznikly před samotným zahájením řízení o udělení mezinárodní ochrany), považují stěžovatelé tento rozsudek za nepřezkoumatelný, což má samo o sobě za následek přijatelnost kasační stížnosti.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. Pokud jde o bezpečnostní situaci na Ukrajině, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, v němž byl vysloven závěr, že „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ Ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako

pokračování

„totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Rovněž tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že místem pobytu stěžovatelů na území Ukrajiny byla obec Davydov ve Lvovské oblasti, která je v západní části země, a tedy není ozbrojeným konfliktem dotčena. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje poukaz stěžovatelů na vnitřní nepokoje na východní Ukrajině za přílehlavý, neboť západní část Ukrajiny nebyla vojenskými událostmi nijak zasažena, a nelze tudíž dovozovat, že by zde stěžovatelům hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Pokud jde o obavu stěžovatele a) z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde soud uvedl: *„Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany.

[8] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[9] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Ustanovenému zástupci stěžovatelů Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva společné úkony právní služby při zastupování čtyř osob spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu a v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 19.840 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5., ve spojení s § 12 odst. 4 citované vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 4.292,40 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 24.732,40 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2016

Mgr. David Hipšr

předseda senátu